

לימוד צוות פרשת בהעלותך

פעם, לפני הרבה שנים, בתקופה שבה לא החליפו עזדה כל שנתיים, רכב כל חודשיים ופלאפון כל יומיים, היו מסתלצים בינונו המון גיזורים. גיזורים שקטים.

הגיזורים האלו לא עשו מעשה הרוזן, ושבעים לא הלך לפניהם. הם היו גיזורי ההתמדה. למשל המורה, כן כן, המורה הזה היקנת מיושן, שנכבד ארבעים שנה בתוך המערכת, רצוני, משקיץ, נתן את מה שיוכל ולא מזין למה מתאוננים הצעירים שמדברים כל הזמן על שחיקה.

אז הפקיד, שגנניו דייקנות כל יום למקום עזדה, עושה מלאכתו אמונה, ישר, דייקן, ולא מזין מדוע כל היום כולם מתחלפים סביבו ואיש לא מוצא מנוח.

אם נהג האוטובוס, שנכבד שנים נוסע על אותו קו, מכיר את נסיעו, ושוואל שגלומם, לחלף הוא אפילו הזמין לשמחוחו, יום יום, עולה אצורה שעה ויורד אצורה שעה, ומתקשה להזין למה כולם צופרים לו ממחור ולכן הם ממנהרם.

ואפילו תלמיד הישיבה - שביעש ולמד בהתמדה, שקיידה, יום אחר יום, ודף אחרי דף, זה שהבין שכתבן גדול כנה מצלפי לבנע, אפרוחים מרובצת, אפילו די אומות. הוא פשוט ישב ולמד, לא חיפש להיות מיוחד, להבחין באיזו המצאה ייחודית, להיות שייך למשהו עווד לא עשו. לא, דווקא טו לו במה שנכבד עשו לפניו. אחרים עשו, הוא עדיין לא, עכשוויתו אורו לזנת את הבנין שלו.

בהתמדה, בקצונות, יום יום.

וכן, גם החייל - זה החפ"ש, שנשאר ברובצות ולא יצא לקורס מפקדים, והוא כבר שלוש שנים קועשה אותו דבר, אימון-קו-אימון-קו, יום יום, שיעונו שמירה, כל שזכו טיפול שזכאי, והוא ממשק, מתמיד, קועשה מלאכתו ששקט. אף אחד לא שומע עליו, איש לא מהלל אותו, אבל הוא הצבא, עליו ועל שנכמתו הכל עומד.

הגיזורים השקטים האלו הם גיזורים שלי. הם אלו שממלאים את המציאות, בין הברקה אחת לתברקה. הם ימי החול בין החגים. הם אפורים, פשוטים, ולא זולטים, הם גיזורים.

כי אהם מזנים, עולת תמיד, זו שמוזקרת כל יום, שנעשית כל יום, ששקט, אבל ללי לוחץ, יש לה מעלה מיוחדת. יש לה את הגבורה שלה. שמיכת הלשון הויומוימת, שמירת הענינים כל פעם מחדש, העלייה החמש מאות שמונים ושתיים לצמדת השמירה, שגם אצורה הוא קועשה ברצונת, החזרה הרוטנית על שניים מיקוד אחד תיגולם כל שבת, והפסקים כבר מוכרים כל כך. ההתחלה כל פעם מחדש עזדת ה', לאחר עוד כישלון צרוב.

ויום יואז, וכל הגיזורים האלו יומנו לקדמת הבמה, בדיהם פשוטים וזין דרדוג על כנפיהם, מזוכה על פניהם, שהרי מעולם הם לא הגבלטו, ואלונו פצמר להם תודה. תודה על ההתמדה, על הקיעשנות על הגבורה, על זה שהיה מי שחי את החיים ולא חיפש כותרות, אצלה פשוט היה. הגיזורים שלי לא יודעים שהם כזו. הם לא מחפשים את הגבורה החד פעמית, זו הדרשנת רכוז מצמצף, אך מסתיימת מהר, אצלה הם מתגברים אחר, יום יום, לעזדתו יתקבר.

הגיזורים שלי / הרב אייל ורד

לימוד צוות פרשת בהעלותך

פעם, לפני הרבה שנים, בתקופה שבה לא החליפו עזדה כל שנתיים, רכב כל חודשיים ופלאפון כל יומיים, היו מסתלצים בינונו המון גיזורים. גיזורים שקטים.

הגיזורים האלו לא עשו מעשה הרוזן, ושבעים לא הלך לפניהם. הם היו גיזורי ההתמדה. למשל המורה, כן כן, המורה הזה היקנת מיושן, שנכבד ארבעים שנה בתוך המערכת, רצוני, משקיץ, נתן את מה שיוכל ולא מזין למה מתאוננים הצעירים שמדברים כל הזמן על שחיקה.

אז הפקיד, שגנניו דייקנות כל יום למקום עזדה, עושה מלאכתו אמונה, ישר, דייקן, ולא מזין מדוע כל היום כולם מתחלפים סביבו ואיש לא מוצא מנוח.

אם נהג האוטובוס, שנכבד שנים נוסע על אותו קו, מכיר את נסיעו, ושוואל שגלומם, לחלף הוא אפילו הזמין לשמחוחו, יום יום, עולה אצורה שעה ויורד אצורה שעה, ומתקשה להזין למה כולם צופרים לו ממחור ולכן הם ממנהרם.

ואפילו תלמיד הישיבה - שביעש ולמד בהתמדה, שקיידה, יום אחר יום, ודף אחרי דף, זה שהבין שכתבן גדול כנה מצלפי לבנע, אפרוחים מרובצת, אפילו די אומות. הוא פשוט ישב ולמד, לא חיפש להיות מיוחד, להבחין באיזו המצאה ייחודית, להיות שייך למשהו עווד לא עשו. לא, דווקא טו לו במה שנכבד עשו לפניו. אחרים עשו, הוא עדיין לא, עכשוויתו אורו לזנת את הבנין שלו.

בהתמדה, בקצונות, יום יום.

וכן, גם החייל - זה החפ"ש, שנשאר ברובצות ולא יצא לקורס מפקדים, והוא כבר שלוש שנים קועשה אותו דבר, אימון-קו-אימון-קו, יום יום, שיעונו שמירה, כל שזכו טיפול שזכאי, והוא ממשק, מתמיד, קועשה מלאכתו ששקט. אף אחד לא שומע עליו, איש לא מהלל אותו, אבל הוא הצבא, עליו ועל שנכמתו הכל עומד.

הגיזורים השקטים האלו הם גיזורים שלי. הם אלו שממלאים את המציאות, בין הברקה אחת לתברקה. הם ימי החול בין החגים. הם אפורים, פשוטים, ולא זולטים, הם גיזורים.

כי אהם מזנים, עולת תמיד, זו שמוזקרת כל יום, שנעשית כל יום, ששקט, אבל ללי לוחץ, יש לה מעלה מיוחדת. יש לה את הגבורה שלה. שמיכת הלשון הויומוימת, שמירת הענינים כל פעם מחדש, העלייה החמש מאות שמונים ושתיים לצמדת השמירה, שגם אצורה הוא קועשה ברצונת, החזרה הרוטנית על שניים מיקוד אחד תיגולם כל שבת, והפסקים כבר מוכרים כל כך. ההתחלה כל פעם מחדש עזדת ה', לאחר עוד כישלון צרוב.

ויום יואז, וכל הגיזורים האלו יומנו לקדמת הבמה, בדיהם פשוטים וזין דרדוג על כנפיהם, מזוכה על פניהם, שהרי מעולם הם לא הגבלטו, ואלונו פצמר להם תודה. תודה על ההתמדה, על הקיעשנות על הגבורה, על זה שהיה מי שחי את החיים ולא חיפש כותרות, אצלה פשוט היה. הגיזורים שלי לא יודעים שהם כזו. הם לא מחפשים את הגבורה החד פעמית, זו הדרשנת רכוז מצמצף, אך מסתיימת מהר, אצלה הם מתגברים אחר, יום יום, לעזדתו יתקבר.

הגיזורים שלי / הרב אייל ורד

בספר שמות בפרשת תצאה נאמרה המצוה להעלות את הטרות, וגם בספר ויקרא בפרשת אמור דובר על העלאת נר תמיד. המדרש אמר שאהרון קיבל תלושת הדעת אחרי שהוא ראה את כל הנשיאים מקריבים קרבנות אמר אהרון בליבו כל הקורבנות האלה, ומה אמני אמר הקב"ה שלך גדולה משלהם שאתה מיטיב את הטרות הרבה מהמפרשים שנאמרים על המדרש ובי אהרון לא יודע שהוא משמש בכל כך הרבה עבודות במשכן והנשיאים רק באופן חד פעמי הביאו קרבנות! אלא שאהרון מיד התלהב מהזמנה של הנשיאים מהתנדבות שלהם הם לא היו יחיבים הם לא ביצע שום הוראה ושום פקודה. מטעמים הם החליטו לתת ולכן קראנו בשבת שעברת, פרשת נשא את כל אחד ואחד מהנשיאים בפני עצמם מהתנדבות, מהזמנה התפעל אהרון ובכלל ספר במדבר מלא ביוזמות קראנו בשבת שעברה על יזמה של נזיר, נקרא בהמשך הספר על עד יזמות, על יזמת האנשים המסומים שנאמרים על פסח שכן, ועל גנות כלפסוד שרובות חלק בארץ ישראל על כדמים נקרא בסוף הספר. יש משנה מליהב בהתנדבות אף על פי כן אמר לו רבנו של עולם יש שורש לכל היוזמות, שורש כל היוזמות, שורש כל ההתנדבות בעם ישראל היא אותה עבודת תמיד, עבודת קודש יום יומית שמקורה בעליל ללא הפסק. בהעלות את הטרות העבודה שכל יום מעלים את הטרות, כל יום דוממים מחדש לאיכות השמן והפעילות לר הדולק הטב בבוקר ובערב, פנמים ביום לשם לב שהטרות דולקים בצורה מדויקת לכיוון מסויים ההתנדבה, העלאת התמיד הוון המלאוד עדינה המלאוד זכה היא השורש היא הנשמה הפנימית היא הלא הפנמי שמיתונו באים כל הנדבות וכל היוזמות גם נזיר בסופו של דבר, כל כל הנוצרות שלו לשמור על עצמו מסוממה באת בגלל שיש בהונה בשראלי. שורש כל היוזמות הברכות נובע תמיד ממשנה תמיד שהולך ונשאר הולך וצומח יום יום שעה שעה, גם אם הוא קטן בתוכי הנשמה שלטו בהעלותו.

בספר שמות בפרשת תצאה נאמרה המצוה להעלות את הטרות, וגם בספר ויקרא בפרשת אמור דובר על העלאת נר תמיד. המדרש אמר שאהרון קיבל תלושת הדעת אחרי שהוא ראה את כל הנשיאים מקריבים קרבנות אמר אהרון בליבו כל הקורבנות האלה, ומה אמני אמר הקב"ה שלך גדולה משלהם שאתה מיטיב את הטרות הרבה מהמפרשים שנאמרים על המדרש ובי אהרון לא יודע שהוא משמש בכל כך הרבה עבודות במשכן והנשיאים רק באופן חד פעמי הביאו קרבנות! אלא שאהרון מיד התלהב מהזמנה של הנשיאים מהתנדבות שלהם הם לא היו יחיבים הם לא ביצע שום הוראה ושום פקודה. מטעמים הם החליטו לתת, ולכן קראנו בשבת שעברת, פרשת נשא את כל אחד ואחד מהנשיאים בפני עצמם מהתנדבות, מהזמנה התפעל אהרון ובכלל ספר במדבר מלא ביוזמות קראנו בשבת שעברה על יזמה של נזיר, נקרא בהמשך הספר על עד יזמות, על יזמת האנשים המסומים שנאמרים על פסח שכן, ועל גנות כלפסוד שרובות חלק בארץ ישראל על כדמים נקרא בסוף הספר. יש משנה מליהב בהתנדבות אף על פי כן אמר לו רבנו של עולם יש שורש לכל היוזמות, שורש כל היוזמות, שורש כל ההתנדבות בעם ישראל היא אותה עבודת תמיד, עבודת קודש יום יומית שמקורה בעליל ללא הפסק. בהעלות את הטרות העבודה שכל יום מעלים את הטרות, כל יום דוממים מחדש לאיכות השמן והפעילות לר הדולק הטב בבוקר ובערב, פנמים ביום לשם לב שהטרות דולקים בצורה מדויקת לכיוון מסויים ההתנדבה, העלאת התמיד הוון המלאוד עדינה המלאוד זכה היא השורש היא הנשמה הפנימית היא הלא הפנמי שמיתונו באים כל הנדבות וכל היוזמות גם נזיר בסופו של דבר, כל כל הנוצרות שלו לשמור על עצמו מסוממה באת בגלל שיש בהונה בשראלי. שורש כל היוזמות הברכות נובע תמיד ממשנה תמיד שהולך ונשאר הולך וצומח יום יום שעה שעה, גם אם הוא קטן בתוכי הנשמה שלטו בהעלותו.

3, בריק לתת הלא

אם אתה אוהב של אתה אוהב של הסוף,

אם אתה חבר של אתה חבר של הסוף,

ואם אתה צבאא בקרבי של אתה של הסוף עם ואחר נועת את הלא,

ועם את כל אלה באים על חשבונך האיש.

זה מה שנקרא בחינים בצבורות: אמירות נכס!

זה כאלו שאתה נועת והארץ שלך, והכוח שלך, והכח שלך, והחב שלק אונן ויחיה או משה אתה שהאל אל

אתה!

והזיחה ביותר זה שאתה לא עושה את זה מוצי עמים,

אלה כל האנן האנן מוצי יום כיוון, בקה בקה"

"אנא אל, עשה אותי כלי לאלוהיך"

הרבה פעמים הדברים הגדולים (נצאים) לנו יותר משמעתיים אבל דווקא עזרת התמיד, החזרה על הפעולות הקצולות בשגרה זה מה שיוצג דברים עמוקים. זה מסירות נפש בחיים! שנוכח להיגמדי דברים הקטנים ולראות את הגודל שלהם. (שבת שלום מתיוקת!)

3, בריק לתת הלא

אם אתה אוהב של אתה אוהב של הסוף,

אם אתה חבר של אתה חבר של הסוף,

ואם אתה צבאא בקרבי של אתה של הסוף עם ואחר נועת את הלא,

ועם את כל אלה באים על חשבונך האיש.

זה מה שנקרא בחינים בצבורות: אמירות נכס!

זה כאלו שאתה נועת והארץ שלך, והכוח שלך, והכח שלך, והחב שלק אונן ויחיה או משה אתה שהאל אל

אתה!

והזיחה ביותר זה שאתה לא עושה את זה מוצי עמים,

אלה כל האנן האנן מוצי יום כיוון, בקה בקה"

"אנא אל, עשה אותי כלי לאלוהיך"

הרבה פעמים הדברים הגדולים (נצאים) לנו יותר משמעתיים אבל דווקא עזרת התמיד, החזרה על הפעולות הקצולות בשגרה זה מה שיוצג דברים עמוקים. זה מסירות נפש בחיים! שנוכח להיגמדי דברים הקטנים ולראות את הגודל שלהם. (שבת שלום מתיוקת!)